

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: Om Himmerig vi qvæde vil

Citation: Kingo, Thomas: "Om Himmerig vi qvæde vil", i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter*, udg. af Hans Brix, Paul Diderichsen og F.J. Billeskov Jansen, Munksgaard, 1939-74., s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo04val-shoot-workid63005.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede skrifter

Dend samme Psalme anderledes.

OM Himmerig vi qvæde vil, Hvad Fred og Glæde der er til, Som Gud sit Folk vil give: Ey Sygdoms Nød der findes kand, Ey Armod plager nogen Mand, Der intet ont kand blive, Som mand har her i Live.

[2] Ald Tyrannj gaar der forbi, Uræt og Vold er ey der i, Hvad vi ikkun begiære, Vi effter Ønsk der have skal, Og leve som Guds velgefal, Thi alding monne være I ævig Fryd og Ære.

[3] Der kand ey nogen blive vreed, Der er og ingen Kiedsomhed, Søvn, Fare, Frygt, Nød, skade, Aldt hvad her en bedrøve kand, Har ingen sted i dette Land, Maa gandske der aflade, Der alle ere glade.

* *
-- 67

[4] Der stedse er en liflig Fred, Og vore Siæles Rolighed, Samvittighedsens Klage Der ingen meere nagge tør, Thi alding er da som det bør, Gud alle da behage, Forsvunden er ald Plage.

[5] Dend Stad er aff hin lutter Guld, Med Muur' af Ædelsteene fuld, Og Per||lerne hin klare: Der skal vi sammen tee vor Fryd, Paa Gaderne med Klang og Lyd, Blant mange Engleskare, Langt fra ald sorg og Fare.

[6] Vi skulle og stafferes ud, Som Christus selv vor HErre Gud, Ligdannet hannem være: Vor ringe Legems skrøblighed Ey meere da er fuul og leed, Men fuld med Krafft og Ære, Langt over ald begiære.

[7] Saa klar som Stierne-straaler er, Vor herlighed skal blive der, Som mand nok merke kunde I Christo, der hand lod sig tee Paa Bierget i Forklarelse Og Ære mangelunde, Som hans Disciple funde.

[8] Som straalerne fra Solen gaar, Saa klar hans siun og Ansigt vaar, Hans Klæder og saa saare Sig herlig teede, var at see Langt hvidere end nogen Snee, Saa de tilstæde vaare Forfærded blev derfor.

[9] De næßgrus faldt paa Jorden ned For denne store Herlighed, Omsider Peder talde: Her vil vi, HErre, slaa vor boe, I denne søde Fryd og Roe, Hvor til du os udvalde, Om det dig kand befalde.

[10] De Døden og adskiller her, Skal kiende grandt hin anden der, I dette Ærens Rige, Som Peder strax bar Kiendsel paa Eliam, hand før aldrig saae, Sampt Mosen og dislige, Vidst' deres Navn at sige.

[11] Hvad kiert vi her i Verden har, Som drøm og Røg med hast bortfar, Men denne hiertens Glæde Aff ingen Maal og Ende veed, Og bliver i ald Ævighed, Fra dette Frydens sæde Vi aldrig meer skal træde.

[12] Ey længer der er tusind Aar, End her dend Dag der var^{*} 68 i gaar, Saa lyster der at være, Dend Glæde kiendte JEsus vel, Thi levd' hand her kun som en Træl, Vild' ingen Ting begiære Aff Verdens Fryd og Ære.

[13] Med faa Ord, ald den Glæde-stand Slet intet Sind optænke kand, Slet ingen Pen affmale: Alt hvad der siges kand med Røst, Er intet mod dend store Trøst, Det overgaar ald Tale, Som os da skal husvale.

[14] Thi tænke nu sig hver Mand om, I me||den hand har Tiid og rom, Og sig til Gud omvende, Aff gandske Hierte, at hand maa Dend store Glæde naa og faa, Naar denne Tiids Ælende Alt kommen er til Ende.

[15] Ah HErre os dend Naade giv, At vi i dette stakket Liv, Dend Roe saa efterfige, At naar vi fare skal her fra, Vi findes maa omsider da, I dette Frydens Rige, Der ævig Priis dig sige.

Joh. Brunßman.